

taggasi endise holetusse sisse ja klusad Jummalat, kinni temma sinuult üsna ärra kelab omma templi, mis sa tännini ei mõistnud kalliks piddada!" — Need sõnnad leikasid mo süddamesse kui möök. Häbenedes ja kartes katsin omma silmad kättega kinni; siis räkis wäggewa sõnnaga mees jälle: „Tulle nüüd minnuga, Jummalatenistus on kirrikus hakkanud! Ma tahhan sulle sedda wägge anda, et selgeste pead näggema, mis sugused süddame ohwrid siin Jummalata mele järrel on ja mis sugused muud ei olle, kui filmakirja asfi. Sa pead ennam näggema, kui inimesses film muudu näeb, agga panne sedda tähhele meleparrandamisseks!"

Läksime nüüd kirriku sisse ja mo feltsinnees wiis mind ühte kohta, kus kõik kogudus mo silma ees olli. Ma kartsin wägga! Kirrik olli rahwast täis, agga ommeti ni waikne luggu, et ma middagi ei kuulnud. Küsisin siis omma immelikku sõbra käest: „mis pärrast seisab kogudus wait, eks ta nüüd ammu peaks laulma?" „Maad laulawad, — wastas teine, — agga wata, ma ollen so kuulmisse nisuguseks muutnud, et sa muud ei pea kuulma, kui agga neid pahwid ja laulusid, mis tössisest süddamest tullewad. Mis süddamest ei tulle, se on sul nüüd kuulmata. Kui üks hing siin hakkab tühja ja kurja mõtlema, siis selle laulu ja pahwe heäl sinu kuuldes wähheneb, kinni üsna kustub.

Kellest sa middagi ei tule, se polle süddant Jummalata liggi tonud!" Ma hakkasin nüüd sedda immet, mis mo silma ees olli, tähhele pannema. Näggin, orwila mängija ligutas kõigest wäest kassi, jalgu, agga ei saatnud heält ette; eh ma tundsin, selle mehhe tenistus ei olnud muud, kui paljas mängimine käega, ta ei mänginud Issandale omma süddames. Näggin, et kõik rahwas istus seal tössise nänga ja kõik juud ollid lahti nagu lauldes, agga ma ei kuulnud mitte täie heälega laulmist, waid agga tassast õhku, nagu ligutaks waikne tuul metsas pude lehti. Küll se olli hirmus kuulda ja nähha! Tuhhanded ollid koos, agga ni wähhä laulmist ja pallumist süddamest! Mittu pinki pannin tähhele, kust sugugi heält ei tõhõnud; need ollid kõik kombe pärrast kirrikus. Mu kitus lauldi, ja wata, wahhest olli wähhä kuulda, wahhest ei middagi. Üsütunnistus loeti altari pealt, ei olnud ennam kui kaks ehk kolm, sedda kuulsin sedda süddamest ka luggema, teised süddamed ollid wait. Hakkati jälle laulma, agga ennamiste ilma heäleta; waikne luggu iggal pool. Siis kuulsin korraga lapshe heält, se laulis selgeste ja illufaste: „Sa armas Issa tead, mis kahjuks tulieb meil, kõik omma lastel' sead, mis hea ja tarwis neil' n. t. s." Eh se üks heäl tuhhandete hulka, kelle südda tum olli, se teggi mo mele rõõmsaks. Põrasin siina,